

— Θαρρῶ νὰ ὀμίλησεν ἡ γυναῖκά σου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Παραλαλεῖ εἰς τὸν ὕπνον της, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης· ἔχει πυρετόν.

— Καὶ εἰσαιβέβαιοι ὅτι δὲν μᾶς ἀκούει;

— Ἐπρεπε, πρῶτον, νὰ ἔχη δύναμιν ὥστε ν' ἀκούσῃ. Πάσχει πολὺ ἡ πτωχὴ 'Τουλίττα! Δὲν τὸ λέγει, δὲν παραπονεῖται, ἀλλὰ πάσχει καθ' ἑαυτήν. Δὲν ἔχει εἰκοσιθεραπείας νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, οὔτε ἕνα σωρὸν αὐλικῶν τριγύρω της νὰ τὴν κολακεύουν, ἀλλ' αὐτὴ ἀποθνήσκει ὁσίως καὶ παναμώμως, ὡς θῦμα ἐξίλαστήριον ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ οἰκτροῦ.

Καὶ ὁ Λεώνης καθήσας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Νᾶ, ποίαν ἐνέργειαν ἔχει ἡ ῥακὴ, εἶπεν ἡσύχως ὁ μαρκήσιος, φέρων τὸ ποτήρι εἰς τὰ χεῖλή του· ἐγὼ καλὰ σὲ τὸ προεῖπα, σὲ κτυπᾷ πάντοτε εἰς τὰ νεῦρα αὐτὸ τὸ ποτόν.

— Ἄφες με καὶ σύ, μοχθηρὸν κτῆνος! ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης ἀπωθήσας τὴν τράπεζαν, ἥτις παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου· ἄφες με νὰ κλαύσω. Σὺ ἀγνοεῖς τί ἐστὶ τύψις τοῦ συνειδότης· ἰδέαν δὲν ἔχεις ἔρωσ τί ἐστὶ!

— Ἐρως! εἶπεν ὁ μαρκήσιος παρφθῶν τὸν Λεώνην μὲ τόνον θεατρικόν· ἔρωσ! τύψις τοῦ συνειδότης! ἰδοὺ λέξεις ἡχηρόταται καὶ δραματικώταται. Πότε θὰ στείλῃς τὴν 'Τουλίτταν εἰς τὸ νοσοκομεῖον; Τοῦτο νὰ μὲ εἰπῆς.

— Ἄθλιε, ἔχεις δίκαιον, τὸν ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης σκυθρωπὸς καὶ ἀπεγνωσμένος· προτιμῶ οὕτω πως νὰ μὲ ὀμιλῆς. Αὐτὸ μὲ πρέπει· δι' ὅλα εἶμαι ἱκανός. Ναί, Πότε θὰ τὴν στείλω εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἦτο τόσον ὄραϊα! μίαν νέα ἀνθηροτάτη! Ἐρχομαι ἐγὼ, καὶ ἰδοὺ ποῦ τὴν φέρω! Ἄ! τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου μ' ἔρχεται νὰ ξεριζώσω!

— Ἐλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μετὰ μικρὰν σιωπὴν· ἀρκετὸν αἰσθημα ἔδειξες σήμερον. Νὰ παρ' ἡ εὐχὴ! πολὺ διήρκεσεν ἡ κρίσις... Τώρα ἄς ὀμιλήσωμεν καὶ σπουδαίως. Μὲ τὰ σωστά σου θέλεις νὰ μονομαχήσῃς μὲ τὸν Ἐρριέτην;

— Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης. Καὶ σὺ δὲν λέγεις μὲ τὰ σωστά σου νὰ τὸν δολοφονήσῃς;

— Διαφέρει τοῦτο.

— Εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτό, ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὴν χρῆσιν κἀνενοῦ ὅπλου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι εἰς ὅλα δοκιμώτατος.

— Ἐκτός εἰς τὸ μαχαίρι, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἢ καὶ εἰς τὸ πιστόλι ἐκ τοῦ σύνεγγυος. Ἀγκαλά, σὺ μόνον τὰς γυναῖκας σκοτώνεις.

— Τοῦλάχιστον αὐτὸν τὸν ἕνα ἄνδρα θὰ τὸν χανδακώσω, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης.

— Καὶ φρονεῖς ὅτι θὰ στέρξῃ νὰ κτυπηθῇ μαζὶ σου;

— Θὰ δεχθῇ· εἶναι ἄνδρες.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τρελός. Πρῶτον κίνημα τὸ ὅποσον θὰ κάμῃ· ἔξυρεις ποῖον θὰ ἦναι; θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν νὰ μᾶς συλλάβῃ ὡς δύο κλέπτας.

— Πρὸ τούτου δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν μονο-

μαχίαν. Καὶ ἄκοντα θὰ τὸν ἐξαναγκάσω· θὰ τὸν ῥαπίσω ἐν πλήρει θεάτρῳ.

— Θὰ σὲ ῥαπίσῃ τότε καὶ αὐτὸς ἀποκαλῶν σε ἄτιμον, τυχοδιώκτην, λαθροπαίκτην, καὶ τὰ λοιπά.

— Πρέπει νὰ τ' ἀποδείξῃ. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ἄγνωστος, ἐνῶ ἡμεῖς διαλάμπομεν. Θὰ τὸν παραστήσω ὡς δαιμονισμένον, ὡς ὄνειροπόλον, καὶ ἀφοῦ τὸν θανατώσω, ὅλοι θὰ εἰποῦν ὅτι εἶχα δίκαιον.

— Εἶσαι τρελός, φίλτατέ μοι, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· ὁ Ἐρριέτης εἶναι συστημένος εἰς τοὺς πλουσιωτάτους τῶν ἐμπόρων τῆς Ἰταλίας. Ὁ οἶκός του εἶναι γνωστότατος καὶ χαίρει καλλίστην φήμην μεταξὺ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Θὰ ἔχη δὲ καὶ αὐτὸς ἀναμφιβόλως φίλους εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, ἢ τοῦλάχιστον γνωριμίας εἰς τὰς ὁποίας ἡ μαρτυρία του θὰ ἔχη βαρύτητα. Ὑπόθετες ὅτι αὐριο βραδύ μονομαχεῖ μίαν ἡμέραν τὸν ἀρκεῖ ὅπως διαδώσῃ εἰς εἰκοσι σχετικούς του, ὅτι θὰ κτυπηθῇ μαζὶ σου, ἐπειδὴ σὲ εἶδε νὰ λαθροπαικτῆς, καὶ ὅτι δὲν σὲ ἤρεσαν αἱ ἐκ τούτου ἀποτροπαίτου.

— Ἔστω! θὰ τὸ εἰπῇ, θὰ τὸν πιστεύσουν, ἀλλὰ θὰ τὸν ξεπαστρέψω.

— Τότε ἡ Ζαγγαρόλη θὰ σὲ ἀποβάλλῃ καὶ θὰ σχίσῃ τὴν διαθήκην της. Ὅλοι οἱ εὐπατριδαὶ θὰ σοῦ κλείσουν τὴν θύραν των, καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ πᾶς εἰς ἄλλην χώραν ὅπου νὰ εὐαρεστῆς.

— Πολὺ καλὰ, πάγω ἄλλου. Ἀφοῦ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅλη ἡ ἄλλη γῆ θὰ μὲ ἀνήκῃ.

— Ναί, καὶ ἐκ τοῦ αἵματός του θὰ φυτρώσῃ ἕνας χαριέστατος ἐσμός κατηγόρων. Ἀντὶ τοῦ κυρίου Ἐρριέτου, θὰ ἔχῃς ὅλους τῶν Μεδιολάνων τοὺς κατοίκους διώκτας σου, ὅπου καὶ ἂν πᾶς.

— Αἶ, καὶ πῶς νὰ γίνῃ λοιπόν; ἡρώτησεν ὁ Λεώνης μὲ ψυχικὴν ἀγωνίαν.

— Νὰ βάλῃς τὴν γυναῖκά σου νὰ τὸν γράψῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ μίαν συνάντησιν μαζὶ του, καὶ νὰ τοῦ καθησυχάσῃς τὸ αἷμα μὲ τὸ μαχαίρι σου τὸ κυνηγετικόν. Δός με ἐκεῖνο ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ἐγὼ νὰ γράψω ἀμέσως.

Ὁ Λεώνης, ὡς νὰ μὴ τὸν ἤκουεν, ἤνοιξεν ἕνα παράθυρον καὶ ἐβυθίσθη ὅλος εἰς σκέψεις, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἔγραφε. Ἀφοῦ ἐτελείωσε, τὸν ἔκραξε καὶ τὸν εἶπε.

— Ἄκουε, Λεώνη, καὶ εἰπέ με ἂν δὲν ἤμαί ἐπιτήδειος νὰ γράψω ἐρωτικὰς ἐπιστολάς.

«Φίλε μου, δὲν δύναμαι τοῦ λοιποῦ νὰ σὲ δέγωμαι παρ' ἐμοῦ· ὁ Λεώνης γινώσκει τὰ πάντα καὶ ἐξέφρασε πρὸς ἐμὲ φρικτὰς ἀπειλὰς· ἀπάγαγε με, διότι ἄλλως εἶμαι χαμένος. Φέρε με εἰς τὴν μητέρα μου, ἢ εἰς με εἰς ἕνα μοναστήρι. Ὅ,τι ἂν θέλῃς κάμε με, ἀλλὰ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν φοβεράν θέσιν ὅπου διακέμαι. Ἄβριον νὰ εὐρεθῆς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ καοῦ τῆς μητροπόλεως περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅπως συμφωνήσωμεν διὰ τὰ πρὸς ἀναχώρησιν. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὐκόλως δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς ἀντάμοισίν σου, ἐπειδὴ ὁ Λεώνης μένει ὅλας τὰς νύκτας πλησίον τῆς Ζαγγαρόλης. Μὴ θαυμάσῃς διὰ τὰ γραψιμάτά μου ὅτι εἶναι βεβιασμένα καὶ δυσανάγνωστα· ὁ Λεώνης ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν του ἐξήρρωσε σχεδὸν τὸ δεξιὸν χεῖρ μου. Ὑγίαινε.

»Τουλίττα Ῥουιτέρου.»

— Μὲ φαίνεται, ἐπρόσθεσεν ὁ μαρκήσιος ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶναι σκοπίμως

συντεταγμένη, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ τὸν Ὀλλανδὸν ὡς γνησία, εἰς οἰονδήποτε βαθμὸν καὶ ἂν προέβῃ ἡ μετὰ τῆς γυναικὸς σου σχέσις του. Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἐφαντάζετο ἐντὸς τῆς ἐξάψεως τοῦ πυρετοῦ της ὅτι ἀπέτεινε πρὸς ἐκείνον, παρέχουν τὸ ἐνδόσιμον ὅτι τὸν εἶπε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα της... ὁ γραφικὸς χαρακτήρ εἶναι ἀμορφος, ὥστε εἴτε ἂν γνωρίζῃ τὸν τῆς 'Τουλίττης, εἴτε ὄχι...

— Νὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Λεώνης κύψας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ μορφή του παρέστη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπαίσιας, καθὼς ἐξέταξε τὴν ἐπιστολὴν διαστάζων ἢ πειθόμενος. Δὲν εἶδα πλέον ἄλλο. Ὁ ἐγκέφαλός μου ἦτο ἐξηνητλημένος, αἱ ἰδέαι μου συνεχύθησαν. Ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς λήθαργον.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΣΤ'

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Αὐλὴ της.

Μία ἐκ τῶν ἡγεμονίδων, ἃς ἡ Γερμανία προσέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἦτο καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Στεφάνου τῆς Βαβιέρης καὶ τῆς Θαδαίας τοῦ Μιλάνου.

Ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, τὸ ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της, οἱ κυανοὶ καὶ πλήρεις ζωηρότητος ὀφθαλμοὶ της, τὸ μικρὸν καὶ ὡς ῥόδον Μαῖου στόμα της καὶ οἱ ὡς μαργαρίται λευκοὶ ὀδόντες της καθίσταν τὴν Ἰσαβέλλαν μίαν τῶν ἐξαισίων καὶ θελκτικῶν ἐκείνων καλλονῶν, αἵτινες, ἅμα τῇ ἐμφανίσει των, ταράσσουν καὶ συγκινοῦσι πᾶσαν νεανικὴν καρδίαν.

Ὅθεν, τοσοῦτον εἶχε καταγοητεύσει τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Καρόλου τοῦ Γ' ὥστε ὅτε οὗτος, ἀγαπήσας αὐτὴν ἐμμανῶς, παρεφρόνησε καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν ν' ἀναχαίτισῃ τὴν ἀκατάσχετον ὀρμὴν τῶν παθῶν της, ἡ γερμανὶς ἡγεμονίς διῆγε βίον ἐκδεδιητημένον καὶ ἀκόλαστον. Πρῶτον δὲ θῦμα τῶν ἀθεμίτων ἐρώτων της ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου της, ὁ ἀνδραδέλφος της Λουδοβίκος τῆς Αὐρηλίας, τότε δούξ τῆς Τουραίνης.

Καθ' ἣν ἐποχὴν μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν τὰ κατωτέρω γεγονότα, ἡ Ἰσαβέλλα, οὐσα πανίσχυρος καὶ πλουσία, ἤλπιζεν ὅτι ὁ δούξ τῆς Βουργουνδίας, δν ἄλλως τε ὑπεβαλλόντως ἐμίσει, θὰ ἐπρότεινεν αὐτῇ καταγοηθόντιν τινα συμμαχίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀνετρέπετο ὁ θρόνος τοῦ συζύγου της καὶ μετ' αὐτοῦ σύμπασα ἡ Γαλλία, καὶ ἦτις θὰ διεφύλαττεν αὐτῇ ἐλπίδας ἀνακτήσεως τοῦ στέμματος αὐτῆς.

Ἄπειρος καθόλου τῆς πολιτικῆς καὶ ξένη τοῦ τόπου, ἐφ' οὐ ἐβασίλευεν, ἡ Ἰσαβέλλα ἐμίσει κατὰ βάθος τὴν Γαλλίαν, ἥτις, καίπερ ἐν Ἀζινκούρτῃ ἀποδεκατι-

σθεϊσα και ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων πολέμων κατασπαραχθεϊσα, οὐχ ἤττον ὑφίστατο ἔτι, αἰμάσσουσα μὲν, ἀλλὰ πλήρης ἐλπίδος αἰσιωτέρου μέλλοντος, ὅπερ ὁ Ὑψιστος ἐπεφύλασεν αὐτῇ. Καί τοι δ' ἐνόμισεν αὐτὴν πρὸς στιγμήν νεκράν, ἢ ἀκόλαστος βασίλισσα δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ ὅτι δὲν ἦτο ἐντελῶς πτώμα καὶ ὅτι ὄφειλε νὰ περιμένῃ. Ἄλλως τε, ἐνόησεν ὅτι ὄφειλε νὰ προβαίνειν περισκεμμένως καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συμμαχίαν τοῦ πανισχύρου δουκὸς τῆς Βουργονδίας. Ἄλλὰ καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκτυλίσσεται ἡ ἡμετέρα διήγησις ὁ δούξ δὲν ἦτο εἰς Παρισίους· καὶ τοι δ' ἐνομίζετο πανισχύρος, οὐδὲν ἤσσαν εἶχε ἀπειροὺς ἐχθροὺς, ἀναμένοντας τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὅπως ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ.

Ὅθεν, ὄφειλε νὰ περιμένῃ!... Ὅποια δὲ ἀποτρόπαιοι καὶ μουσαραι ἰδέαι ἀνακυκῶντο ἐν τῇ νῆϊ τῆς πανούργου βασιλείσης, ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν. Οὐχ ἤττον ὀδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην μας ἐν τινι αἰθούσῃ τοῦ Λούβρου, ἔνθα ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάθητο ἐπὶ τινος ὑψηλῆς ἑδρας, φερούσης τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ ἐφαίνετο βεβουβισμένη εἰς ἀπειροὺς συλλογισμοὺς.

Ἡ πίστις αὐτῆς φίλη, ἡ δούκισσα τῆς Βάρης, ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, μὴ τολμῶσα νὰ διαταράξῃ τὰς σκέψεις τῆς.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητῇ μου Αἰκατερίνη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον ὁ νοῦς μου ἀνωίως περιστρέφεται εἰς τὸ συμβῆν ἔκ.

— Καὶ εἰς τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἱππότην, ὁ ὅποιος σὰς ἔσωσε τὴν ζωὴν, Μεγαλειοτάτη;

— Εἶνε ἀληθές, ἐπανέλαβεν ἡ Ἰσαβέλλα. Δὲν εἶδον ὠραιότερον νέον, Αἰκατερίνη. Οἱ ὀφθαλμοί του, διαρκούσης τῆς μάχης, ἐξέπεμπον φλόγας, μετὰ δὲ τὴν νίκην ἐγίναν θελκτικοὶ καὶ ζωηρότατοι. Εἰς τὸν ἦχον τῆς γλυκείας φωνῆς του, ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς... Ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν... Ἄλλ' ἄς μὴ ἀνεγείρωμεν τὸ παραπέτασμα τοῦ παρελθόντος... ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ παρόντος... Εἰπέ μοι, Αἰκατερίνα, εἶμαι ἀκόμη ὠραία;

— Ὅποια ἐρώτησις, Μεγαλειοτάτη! εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Θέλω νὰ μ' εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Τὴν ἀλήθειαν;

— Ναί... ὅση πικρὰ καὶ ἂν ἦνε διὰ τοὺς βασιλεῖς!... καὶ ἔτι πικροτέρα διὰ τὰς βασιλίσσας... Λέγε λοιπόν!... ὁμίλει!...

Ἡ δούκισσα, ἐγερθεῖσα πάραυτα, διηυθύνθη πρὸς τὸν τοῖχον, ἐφ' οὗ ἦτο ἀνηρτημένον κάτοπτρον, ἔλαβεν αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, τοποθετήσασα αὐτὸ ἐνώπιον τῆς Ἰσαβέλλας.

— Ἴδου ἡ ἀπάντησίς μου, εἶπε.

— Ἀπάντησις κολακευτικὴ!

Καί, λαβοῦσα ἀνὰ χεῖρας τὸ κάτοπτρον, ἐθέωρησεν ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Ναί, εἶπε μετὰ τινα στιγμήν, εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ χρόνος καὶ αἱ φροντίδες δὲν ἠλλοίωσαν ἔτι οὔτε τὸ πρόσωπόν μου, οὔτε τὴν κόμην μου... οἱ χαρακτήρες μου εἶνε εἰσέτι ὠραῖοι... οἱ δὲ ὀφθαλμοί μου δὲν ἀπώλεσαν ἔτι τὴν ζωηρότητα αὐτῶν... Ἴδου! λάβε τὸ κάτοπτρον, Αἰκατερίνη, καὶ εἰπέ μοι ἂν εἶπον τὴν ἀλήθειαν;

— Ἐρωτήσατε μᾶλλον τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους ἱππότητας, οἵτινες σὰς περιστοιχίζουσι, Μεγαλειοτάτη, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἄρχοντα Βοαβουρδόνης.

— Τὸν ἄρχοντα Βοαβουρδόνης, εἶπες; Δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν... Εἶνε ἄνθρωπος χαμερπῆς καὶ σκληρός... Οὐδέποτε μὲ ἠγάπησε, διότι ἤμην ὠραία, ἀλλὰ διότι ἤμην βασίλισσα!...

— Ἄ! Μεγαλειοτάτη, κρίνετε αὐτὸν πολὺ αὐστηρῶς.

— Ἄγνοῶ ἂν ἠγάπησα αὐτόν ποτε, φίλη μου. Γνωρίζω μόνον ὅτι, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μετὰ τοῦ νέου ἐκείνου εὐτυχοῦς συναντήσεώς μου, δὲν ἐδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὴν ὠραίαν αὐτοῦ μορφήν... Εἶσαί λοιπὸν βεβαία ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν ἤλθεν εἰς τὸ Λούβρον, ὅπως τῷ παρήγγειλα;

— Οὐδεὶς τὸν εἶδε, Μεγαλειοτάτη. Ἄλλ' εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, γνωρίζετε ποία εἰσθε;

— Μ' ἐξέλαβε διὰ μεγάλην τιμὰ κυρίαν, ὑποθέτω.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπησεν· εἶτα δὲ μετὰ τόνου ἐνδιαφέροντος·

— Ἀλήθεια! εἶπε, τί κάμνει ὁ βασιλεὺς;

— Χειρότερα, Μεγαλειοτάτη... Δὲν ἀναγνωρίζει πλέον οὐδένα καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμωδικῶν φρενητιῶσεων... Δὲν κοιμᾶται καθόλου καὶ ἀρνεῖται πᾶσαν τροφήν.

— Τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ... Ἄλλ' εἰπέ μοι, Αἰκατερίνη, μήπως ἤξυρεις ἂν ἐφθασαν ἐκ Γερμανίας αἱ φορβάδες ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ ἐπερίμενα;

— Ἄγνοῶ, Μεγαλειοτάτη.

— Εἰδοποίησες τούλάχιστον τὸν μυροπώλην μου Ἀπιάννην ὅτι ἔχω ἀνάγκην τῆς ἀλοιφῆς ἐκείνης διὰ τὰ χεῖρά μου;

— Τὸν εἰδοποίησα σήμερον, Μεγαλειοτάτη.

— Ἐστάλησαν εἰς τὸν καλόγηρον ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐπεσκέφθη χθὲς τὸ ἔσπερας, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα δῶρα, τὰ ὅποια θὰ ἐγχειρίσῃ ἐκ μέρους μου εἰς τὸν ἡγούμενόν του;

— Ἀπασί αἱ διαταγαὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς.

— Πολὺ καλὰ. Ἦδη γνωρίζεις τί μοι προσέφερον ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος μοναχός;

— Ἡ αὐτῆς Μεγαλειότητος δὲν εὐηρεστήθη εἰσέτι νὰ μ' εἴπῃ τι.

— Μοὶ προσέφερον ὡς καταφύγιον τὴν μονὴν τῶν Μακρουτιέρων ἐν περιπτώσει νέων ταραχῶν ἐν Γαλλίᾳ.

— Καὶ τί ἀπεφάσισεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Πρέπει νὰ σκεφθῶ, Αἰκατερίνη. Ἀληθῶς τὸ καταφύγιον τοῦτο δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητον... ἀλλὰ...

Τοὺς λόγους τῆς Ἰσαβέλλας διέκοψεν, εἰσελθὼν, ὁ ἀκόλουθος αὐτῆς Καρλόττος.

— Τίς εἶνε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ βασίλισσα.

— Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ νεανίας ὑποκλινόμενος, οἱ ἄρχοντες Ζιάκ, Γραβίλλης καὶ Βοαβουρδόνης ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσιν ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεσθῆται νὰ δεχθῇ αὐτούς.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα ὀπισθοχωρήσασα μετὰ τρόμου, νὰ δεχθῶ αὐτούς τοὺς ψεύστας καὶ τοὺς προδότας! Εἰπέ εἰς αὐτούς, Καρλόττε, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὸ προσευκητήριόν μου... Ἄς περιμένωσι... θὰ τοὺς εἰδοποιήσω... Ἐλθέ, Αἰκατερίνη, θέλω νὰ ὁμιλήσωμεν δι' ἐκεῖνον!...

Καί, ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ προσευκτηρίου τῆς, κειμένηον παραπλευρῶς τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ συνδιελέγοντο, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς δουκίσσης τῆς Βάρης.

Ὁ ἀκόλουθος διεδίβασεν εἰς τοὺς τρεῖς ἄρχοντας τὴν διαταγὴν τῆς βασιλείσης, οὗτοι δὲ ἀπεδέχθησαν αὐτὴν μετὰ γέλωτος, καὶ περιέμενον. Ἦσαν ἀληθῶς τρεῖς νέοι ὠραῖοι καὶ εὐγενεῖς, φοροῦντες κομψότατα καὶ πολύτιμα ἐνδύματα.

— Ἡ ἱστορία σου εἶνε θαυμασία, Ζιάκ, εἶπεν ὁ ἄρχων τῆς Γραβίλλης. Καὶ εἶσαι σὺ ὁ ἦρωας;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, σοὶ ὀρκίζομαι!

— Σὲ πιστεύω.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης.

— Φαντάσου, εἶπεν ὁ Ζιάκ...

— Ὡ! σὲ παρακαλῶ, ἄφες ἐμὲ νὰ τὴν διηγηθῶ, προσέθηκε ὁ ἄρχων Γραβίλλης.

Ἡ μετριοφροσύνη σου δὲν θὰ σε ἀφήσῃ νὰ διηγηθῆς αὐτὴν ὅπως πρέπει.

— Ἔστω, διηγήσου τὴν σύ, εἶπεν ὁ Ζιάκ, ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ βιβλίου, περιέχον αἰσχρὰ καὶ ἀκόλαστους ζωγραφίας, τὰς ὁποίας παρετήρει μετὰ προσοχῆς.

— Θὰ ἤκουσες βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄρχων Γραβίλλης, νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ὠραίας Σάρρας;

— Τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰουδαίου Ναθαναήλ, τοῦ τοκογλύφου τῆς ἐδοῦ τῶν Κηρύκων;

— Ἀκριβῶς. Λοιπὸν ὁ φίλος μας, ὁ ἄρχων Ζιάκ, ἠράσθη πρὸ δύο μηνῶν τῆς νέας αὐτῆς... ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχανε τὸν καιρὸν του. Εἰς μάτην διήρχειτο ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὰ παράθυρά τῆς, εἰς μάτην κατέρρωγεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, εἰς μάτην ἐπεμπεν εἰς αὐτὴν πολύτιμα δῶρα. Ἡ νέα ἐγέλα διὰ τὸν ἔρωτά του καὶ, τὸ σπουδαιότερον, δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ δεχθῇ τὰ δῶρά του. Τοῦτο κατέστησε τὸν φίλον μας παράφρονα...

— Διὰ βολῆ! εἶχε δίκαιον!

— Ἐν τοιαύτῃ ἀπελπίσῃ εὐρισκόμενος, φαντάζεσαι τί ἔκαμε;

— Ἦρπασε τὴν κόρην;

— Ὅχι.

— Ἀλλὰ τί.

— Ἐδανείσθη παρὰ τοῦ γέροντος Ναθαναήλ χίλια χρυσὰ τάλληρα, τοῦτο δὲ τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ εἰσαχθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἡμέραν τινα ἐπεμψεν εἰς αὐτόν ὡς δῶρον

πεντήκοντα φιάλας οίνου τῆς Κύπρου, παραγγείλας αὐτῷ συνάμα ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ μετέβαινε παρ' αὐτῷ, ὅπως συμπίωσιν ἐκ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου οἴνου. Ὁ Ναθαναήλ, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, προητοίμασεν ἐξαίρετον δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ φίλος μας, ὁ τοκογλύφος Ἰουδαῖος καὶ ἡ θυγάτηρ του. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ναθαναήλ ἦτο ἐν πλήρει μέθῃ. Τότε εἰς ἓν νεῦμα τοῦ φίλου μας, εἰσῆλθον οἱ ἄνθρωποι του, ἤρπασαν τὴν ὥραϊαν Σάρραν, τὴν ὅποιαν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουδαίου, ἣτις μετ' ὀλίγον ἀπετεφρώθη καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ὁ δανειστής καὶ τὸ δάνειον... Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ Ζιάκ ἐκέδρῃσε χίλια χρυσᾶ τάλληρα καὶ μίαν τῶν ὥρασιότερων νέων τῶν Παρισίων. Πῶς σοὶ φαίνονται ὅλα αὐτά; φίλε μου.

— Ἐξαίρετα! . . . Καὶ ἡ νέα τί ἀπέγεινεν;

— Μπᾶ! ἀπήντησεν ὁ Ζιάκ, κλείων τὸ βιβλίον, τὴν ἔστειλα εἰς Ρουέννην. . .

Καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἐκάγχασαν σφοδρῶς.

— Ἄλλᾶ, κύριοι, εἶπεν ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης, βλέπω ὅτι ἡ βασίλισσα βραδύνει. Τί σκέπτεσθε;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ δούκισσα τῆς Βάρης.

— Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἀσχολεῖται σήμερον εἰς θρησκευτικὰ τινα καθήκοντα, τὰ ὅποια τῇ ἐπέβαλε μοναχὸς τις ἐπίσκεφθῆς αὐτὴν χθές. Ὡς ἐκ τούτου σᾶς παρακαλεῖ, κύριοι, νὰ μὴ διακόψητε αὐτὴν σήμερον.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπεπληγμένους.

— Καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη, εἶπεν ὁ Βοαβουρδόνης, ἀφορᾷ. . .

— Ὅλους.

— Ὅλους; . . . Ἀκόμη καὶ ἐμέ;

— Ἀκόμη καὶ ὑμᾶς.

Ὁ ἄρχων Βοαβουρδόνης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη.

— Θὰ ὑπακούσω, κυρία δούκισσα, ὑπέλαβεν, ἂν καὶ πολὺ μὲ λυπεῖ ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὰς γυναῖκας, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ, ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὄμους.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησε ζηρῶς ὁ Βοαβουρδόνης, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν μοι ἔδωκεν ἀφορμὴν, ὅπως ἡ ἰδική σας, νὰ σπουδάσω ἀρκούντως τὰς γυναῖκας. . .

Ὁ ἄρχων Ζιάκ ὠχρίασεν ἐπὶ τῇ προσβολῇ ταύτῃ, τοσοῦτ' ἂν μᾶλλον, καθόσον ἐλέγετο ὅτι ἡ σύζυγός αὐτοῦ διετέλει ἄλλοτε εἰς ἀθεμίτους ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

— Διαβιάσατε, παρακαλῶ, ἐκ μέρους ἡμῶν, κυρία δούκισσα, τῇ Αὐτῆς Μεγαλειότητι, τὰ βαθύτατα σέβη μας, ὑπέλαβεν ὁ ἄρχων Γραβίλλης, καὶ ἀναγγεῖλετε Αὐτῇ ὅτι ἀναμένομεν ἐνταῦθα μέχρι τοῦ πέραστος τῶν ἀσχολιῶν τῆς.

Μόλις δ' ἀνεχώρησεν ἡ δούκισσα.

— Ἀλήθεια! κύριοι, ἐπανέλαβεν, ἐμάθετε μίαν εἰδήσιν;

— Ποῖαν;

— Ὁ δούξ εἶνε εἰς Παρισίους. . .

— Ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας;

— Δὲν θὰ εἶχε τόσον θάρρος! ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ. Νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου οἱ ἐχθροὶ του εἶνε πανίσχυροι. . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη, θεράπων δὲ τις ἀνήγγειλεν ὑψηλοφῶνως.

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότητος ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας!

Οἱ τρεῖς νέοι ἔμειναν ἀκίνητοι, ὡς κεραυνόπληκτοι.

Ἦτο ἀληθῶς Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ὅστις, ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην, ἤρχετο παρὰ τῇ βασιλείῃ.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ Ἰωάννης πρῶτος διέλυσεν αὐτὴν.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, θὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν βασιλίαν;

Οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη.

— Τῇ ἀληθείᾳ, φαίνεται, κύριοι, ἐπανάλαβεν ὁ δούξ, ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία μου σᾶς ἐτάραξεν. Ἄλλὰ τί παράδοξον ἂν ἔρχωμαι νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ συγγενοῦς μου, ὅστις βαρῶς πάσχει; Ταλαίπωρε βασιλεῦ! μ' εἶπον ὅτι πάντες σ' ἐγκατέλιπον καὶ ὅτι σοὶ ἀπέμειναν μόνον δύο πιστοὶ ὑπηρέται. . .

Μὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν! εἶνε αἰσχος νὰ βλέπῃ τις τόσῳ εὐγενεῖς ἰππότας, περιμένοντας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον μιᾶς κυρίας! . . . Ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ὑψηλότατε! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ μετ' ὀργῆς.

— Τί; ἐκπλήττεσαι, διότι μὲ ἀκούεις ὀμιλοῦντα οὕτω, κύριε; . . . Ἄλλὰ τί θέλεις; . . . Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον πράγματα, τὰ ὅποια διεγείρουν τὸν οἶκτον. . .

— Ὑψηλότατε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βοαβουρδόνης, ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ μὲνῃ μόνη σήμερον.

— Ἄ! ἰδοὺ ἀκριβῶς ὅ,τι σᾶς λυπεῖ, κύριοι. . . Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες περιμένουσιν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. . . Ἡ βασίλισσα, μ' εἶπον, εὐρίσκειται εἰς τὸ προσευκτήριόν τῆς, ἐξηκολούθησε προχωρῶν ἐν βήμα. Θέλω νὰ τὴν ἶδω καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇ καὶ αὕτη νὰ με δεχθῇ.

Οἱ τρεῖς νέοι, ὠχροὶ καὶ ἀπειλητικοί, ὤρμησαν ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν τοῦ δουκὸς, τὴν χεῖρα ἔχοντες ἐπὶ τοῦ ξίφους.

— Ὑψηλότατε, ἀνέκραξεν ἄγριως ὁ Ζιάκ, μὴ προχωρεῖτε! . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ δούξ ἀταράχως, βλέπω ὅτι εἰσθε μᾶλλον τρελλοὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα σας! . . .

Εἶτα δέ, λαθὼν στάσιν ἀπειλητικὴν.

— Ἐμπρός, κύριοι, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, παραμερίζετε! . . .

Οἱ τρεῖς νέοι ἀνέσπυραν τὰ ξίφη.

Ὁ δούξ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βήμα.

— Ἀθλίε! θὰ σὲ φονεύσω! . . . ἐκραύχασεν ἄγριως ὁ Ζιάκ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θύρα τις ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ βασίλισσα.

— Τί σημαίνει ὁ θόρυβος οὗτος, κύριοι; εἶπεν ἄγερώχως.

Καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν ὠχρὰ καὶ ἀπειλητικῆ.

Εἶτα δέ, παρατηρήσασα τὸν δούκα.

— Μπᾶ! ὁ ἐξάδελφός μου! ἐψιθύρισε χαμηλοφῶνως.

— Ναί, Μεγαλειότητι, εἶπεν ὁ δούξ ὑποκλινόμενος, ἦλθον ὅπως, κατὰ καθήκον, συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς βασιλείσσης τῆς Γαλλίας περὶ τινῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους. Ἄλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ μὴ ἐπανίδω τὴν Βουργονδίαν, διότι οἱ κύριοι οὗτοι ἠθέλησαν νὰ μὲ φονεύσωσιν.

— Συγχωρῆσατέ τους, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μετ' ἐπιπλάστου μειδιάματος. Εἶνε πολὺ νέοι καὶ δὲν σκέπτονται. . .

Οἱ τρεῖς νέοι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Ναί, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα ἀπσταθεῖσα πρὸς αὐτούς, ὁ δούξ εἶνε συγγενῆς μου. . . καὶ ἀξίω ν' ἀποδίδεται αὐτῷ ὁ ἀπαιτούμενος σεβασμὸς, ὁσάκις ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Μὴ λησμονεῖτε τοῦτο, κύριοι!

Ἄπαντες ἔμειναν ἀναυδοί, ἀποροῦντες τί νὰ ὑποθέσωσιν.

Ὁ δούξ ὑπεκλίθη εὐσεβάτως.

— Ἦδη, κύριοι, ἀφήσατέ μας μόνους, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα. Θὰ ὀμιλήσω μετὰ τοῦ δουκὸς περὶ τινῶν σπουδαίων ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Καί, διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ, ἔδειξεν εἰς τοὺς ἰππότας τὴν θύραν, οἵτινες ἀπεχώρησαν πάραυτα.

— Ἦδη, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπεν ἡ βασίλισσα, τείνασα πρὸς τὸν δούκα τὴν χεῖρά τῆς, εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸ προσευκτήριόν μου. . . Ἐκεῖ θὰ συνομιλήσωμεν καλλίτερον.

Καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα, ὑπομειδιῶντα καὶ γαλήνια κατ' ἐπιφάνειαν μετέβησαν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς βασιλείσσης.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' ἐπανελάμβανε πολλὰς τὰς αὐτὰς λέξεις, ὁσάκις ἤθελε ν' ἀποκρύψῃ τὰς ἰδέας του, ὡς συμπυκνοῦσι τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν ἐνώπιον πυροβολαρχίας, τὴν ὅποιαν δὲν σκοποῦσι ν' ἀποκαλύψωσιν εἰμὴ ἐν δεδομένην στιγμῇ.

— Μεγάλην τιμὴν, ἐπανέλαβεν ὁ Σχικῶς, μιμηθεὶς τόσον ἀκριβῶς τὴν φωνὴν τοῦ βασιλέως, ὥστε θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἀπηγγέλθησαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως.